

Ivo Barišič

Utemeljitev nominacije za Borštnikov prstan 2022

Tako gledališko kot filmsko ustvarjanje Iva Barišiča zaznamuje popolna predanost igralskemu poklicu.

Ivo Barišič je umetniško pot pričel kot gledališki samouk, ki ga je k igrilstvu pritegnil režiser in organizator Jože Babič, k njegovi umetniški rasti pa so pripomogli še zlasti režiserji Dušan Mlakar, Mile Korun, Vito Taufer, Janusz Kica in Diego de Brea. Član igralskega ansambla novogoriškega gledališča je bil vse od njegove profesionalizacije leta 1969. V Primorskem dramskem gledališču, leta 2004 preimenovanem v Slovensko narodno gledališče Nova Gorica, ter v drugih gledaliških hišah je nastopil v več kot 170 uprizoritvah, vidne vloge pa je – še zlasti v zadnjem desetletju – oblikoval tudi na filmu in televiziji. V začetku leta 2014 se je upokojil in zaključil gledališko kariero (zatem je leta 2016 oblikoval le še vlogo v *Ondini*), pred kamerami pa še zmeraj ustvarja.

Med pomembnejše vloge Iva Barišiča iz najzgodnejšega obdobja novogoriškega poklicnega gledališča sodijo **Tine** iz Goldonijeve komedije *Primorske zdrahe* (1971), **Maurice** iz Genetove igre *Poostreni nadzor* (1972), **Črtomir** iz uprizoritve *Krsta pri Savici* Franceta Prešerna in Toneta Peršaka (1973). V drugi polovici 70. let je med drugimi nastopil kot **Mortimer Brewster** v Kesselringovi uspešnici *Arzenik in stare čipke* (1975), **Sluga pri Agazzijevih** v Pirandelovi igri *Kaj je resnica?* (1979), **Julio Gapit** v Grumovem *Dogodku v mestu Gogi* (1980).

V 80. letih so v komedijskem repertoarju še zlasti izstopali njegovi **Sganarel** v Molièrovem *Don Juanu* (1981), **Lloyd Dallas** v Fraynovi burki *Hrup za odrom* (1985), **Frappier** v izjemno uspešni uprizoritvi Barnesovih *Rdečih nosov* (1986) in **Siro** v Machiavellijevi *Mandragoli* (1989), v dramskem repertoarju pa **Smrt** v Strniševih *Ljudožercih* in **Simon** v Zajčevem *Vorancu* (1989).

Leta 1991 je ustvaril minuciozno izdelano vlogo **Harlekina** v Marivauxovem *Zmagoslavju ljubezni* (1991) in sugestivno kreacijo **Mitcha** v Williamsovem *Tramvaju Poželenje* (1991). Psihološko niansirano je zasnoval **Simona** v Zajčevem *Vorancu* (1989), **Bradleyja** v Shepardovem *Pokopanem otroku* (1992) in **Barona Tita Belcredija** v Pirandelovem *Henriku IV.* (1993). Zahtevne figure je odigral kot **Clout** v *Ljubezni dobrega moža* Howarda Barkerja (1995), **Gospa Smith** v *Plešasti pevki* Eugèna Ionesca (1995), eni največjih uspešnic novogoriškega gledališča, in **Peter Morrone** v *Zatonu sonca in slave* Petra Barnesesa (1995).

Z **Mesroujem** je prispeval k usklajeni ansambelski igri v Marivauxovem *Disputu* (1997). V enodejankah Petra Barnesesa, odigranih pod naslovom *Ni tako slabo, kot zgloda* (1998), je spastičnega **Douglasa Powella** zasnoval z dobršno mero avtoironije,¹ upodobil pa je tudi slepega ljubimca **Paula Berridgea**. V Beckettovem *Koncu igre* (1999), najboljši uprizoritvi 34.

¹ »Ivo Barišič je lik Douglasa Powella, ki se kljub spastični paralizi hoče naučiti juda, osvetlil s pravo mero samoironije; začetno samozavest slepega ljubimca Paula Berridgea je podčrtal z globokim in avtoritativnim tonom, njegovo poznejšo zbežanost – ko v spalnico pride ljubimkin soproj – pa s kopico drobnih, kaotičnih kretenj in gibov.« Lea Širok, *Primorske novice*.

Borštnikovega srečanja, je bil Barišičev hromec-slepec **Hamm** do podrobnosti preiščena figura katastrofičnega človeka.² Kot **Klavdij** v Shakespearovem *Hamletu* (2000) je z mogočnim govorom in gesto utelesil primitivizem in zlo – vrhunec je dosegel v prizoru molitve.³ V *Iluziji* Pierra Corneilla (2000) je odigral nastopaškega in strahopetnega sodnika **Matamorja**,⁴ ki predstavlja komično protitež tragičnemu razvoju igre. Kot **Kralj Bérenger I.**, naslovni lik v Ionescovem delu *Kralj umira* (2001), je skozi predstavo preigral registre Slehernika (od strahu, paničnega iskanja rešitve, infantilne trme in resignacije do resnične eksistencialne zgroženosti), soočenega z lastno minljivostjo.⁵ Potem ko je zasnoval govorno in gestično prepričljivega **Komija Preliha** v *Dogodku v mestu Gogi* Slavka Gruma (2001)⁶ in samodvomečega podeželskega zdravnika **Čebutkina**⁷ v *Treh sestrah* Antona P. Čehova (2002), je provokativno in z grenko-komičnim pridihom odigral amaterskega igralca in rokodelca **Klopčiča** v Shakespearovem *Snu kresne noči* (2002).⁸ Z notranje intenzivno in glasovno poudarjeno ritmično igro je zaznamoval ločenega hišnika **Hansa Lomeierja** v *Arabski noči* Rolanda Schimmelpfenniga (2003).⁹ V Beckettovi drami *Čakajoč Godota* (2003), s katero je SNG Nova Gorica gostoval na številnih festivalih doma in v tujini, je z

² ».../ Igralci **Ivo Barišič**, **Radoš Bolčina**, Baraba Babič in **Boris Mihalj** so izredno precizno, nazorno in sugestivno utelesili duha te skrajno radikalne, mračne in surove, vendar tudi neubranljivo komične Beckettove drame. /.../ To igro /.../ speljejo novogoriški igralci kratko in malo briljantno dosledno od začetka do konca. /.../ Ivo Barišič kot Hamm, hromec-slepec, edini povsem stvaren, s polcilindrom nad praznimi očmi, z brezhibno elegantno obleko in gosposko gestikulacijo – ravno tako do zadnje podrobnosti preiščena, mojstrsko sestavljena figura katastrofičnega človeka.« Andrej Inkret, *Delo*.

³ »Taufer je imel na razpolago izvrsten in navdahnjen novogoriški igralski ansambel, okrepljen še z gostjo. /.../ In na koncu, **Ivo Barišič** je kot Klavdij izvrsten antagonist Bolčinovemu Hamletu. Kot igralec mogočne pojave, govora in geste je sijajno utelesil primitivizem in zlo ter pri tem dosegel vrhunec v antologijskem prizoru molitve.« Darko Gašparovič, *Hrvatsko slovo*.

⁴ »Bolj kot gledališka kreacija Klindorja me je prepričal bahaški, prenapihneni in hkrati bojzljivi stotnik Matamor, ki ga Ivo Barišič odigra z nečimrno natančnostjo, da s samoljubjem učinkuje komično (da je zakon!) in s tem senči svojega slugo, Klindorja.« Petra Koršič, *Okno*.

⁵ »Iz uprizoritve se najmočneje dviga vloga Bérengerja v izvedbi Iva Barišiča, ki tako rekoč brez napake preigrava različne kraljeve (in Ionescove) registre, od infantilne debilnosti (izvirajoče v Jarryju), krčevite trme, mrzličnega iskanja rešilnih bilk in nemočne sprjaznjenosti ter resignacije do resnične eksistencialne zgroženosti, ki kralju ne pusti dihati in ga postavi pred obličje lastnega življenja kot takega. Barišiča so sama usta, vendar nenehna besedna *driska* ne zmore prikriti esencialnega vakuuma, v katerem prebiva; do trenutka, ko gube njegovega obraza zavibrirajo v vse preplavljajoči tesnobi. Vitalna, sistematična in čvrsta vloga.« Blaž Lukan, *Delo*.

»Berenger I. tako zaživi popolnoma človeško in kljub igralskemu zamiku realistično prepričljivo. Ivo Barišič njegovo telesno izraznost hipersenzibilno prilagaja neprestano spreminjajočemu se stanju duha. Konstantno natančen, zbran in pravilno (pre)doziran, tragedijo življenja pripelje do komedije smrti. Krvoločno vladarsko bolečino eksistence počasi prelije v popolno ponižnost in podrejenost absolutnemu.« Andrej Jaklič, *Večer*.

⁶ »Edini, ki poleg Facchinijeve odstopa od pričakovanega, je Ivo Barišič v vlogi Komija Otmarja Preliha, ki je govorno in gestično prepričljiv tako v zapeljevanju Hane kot pozneje, po svoji simbolni smrti.« Jaša Drnovšek, *Finance*.

⁷ »Ivo Barišič je bil nadvse učinkovit v svoji dvojni funkciji pozabljivega starčka in skoraj zlobnega rezonerja (sporočilo, da je bil Tuzenbah ubit, pove skoraj z nekakšnim zadoščenjem).« Vesna Jurca Tadel, *Sodobnost*.

⁸ »Barišič je h galeriji nepozabnih stvaritev iz zadnjih sezon dodal še figuro fanatično podvrženega rokodelskega igralca, smešnoranjivo in vnesenodostojanstveno utelešenje čudežne ljubezenske in umetniške preobrazbe.« Slavko Pezdir, *Delo*.

»Ivo Barišič je zopet odličen! Prvaka vaškega gledališča, štorastega amaterskega igralca in rokodelca Klopčiča, obsedenega z veličastnimi vlogami, ki jih z burkaškim zanosom in norim žarom v očeh deklamira svojim slaboumnim sotrpinom, je oblikoval brezhibno. Njegova preobrazba v osla, ki jo zakuhajo krute sile pravljice sveta, je edinstvena. In provokativna. /.../ Gledališče postane resničnost.« Andraž Gombač, *Primorske novice*.

⁹ »Med protagonisti, ki so skrbno, natančno in s polno notranjo intenzivnostjo izvajali nadvse zahtevno Schimmelpfennigovo melodično in ritmično partituro, se je z bogato izkušnjo, ki jo ima za sabo z odličnimi vlogami v Ionescovih in Beckettovih dramah, znova posebej izkazal Ivo Barišič v vlogi osamljenega ločenega hišnika, ki nosi v sebi vso razpršenost hiše in časa.« Slavko Pezdir, *Delo*.

minimalistično, stilizirano mimiko nastopil kot pasje vdan **Lucky**.¹⁰ V Cankarjevem *Pohujšanju v dolini Šentflorjanski* (2004) je oblikoval osrednjo vlogo, samosvojega, starčevsko zrelega in jasnovidnega popotnika **Petra**.¹¹ V *Medtem* (2004), najboljši predstavi 40. Borštnikovega srečanja, je zasnoval več presunljivih figur – bil je **Teiresias, Taboriščnik, Prišlek, Opazovalec, Puščavnik, Povratnik, Oče** in **Hades**. V komediji Dušana Kovačevića *Maratonci tečejo častni krog* (2005) je podal družinsko avtoriteto, slokega in brezčutnega **Milana Topalovića**,¹² v Gozzijevem *Zelenem ptičku* (2005) pa blaziranega, poženščenega, patetično vzvišenega kralja **Tartaglio**.¹³ V muzikalu *Alica A. Anecchina-R. Ceccattija-J. Kice* (2005) je bil ironično obarvan **Belizajc**,¹⁴ v tragediji *Doktor Faust* Christopherja Marlowa (2006) je kot naslovni lik prepletel zgodovinski literarni mit z izkušnjo postbeckettovskega in postionescovskega slehernika – njegov **Faust** je bil nevrotično nebogljen, nezadoščen, ihtavo zaletav, razpet med zavedno in nezavedno.¹⁵ V slovenski praizvedbi igre *Ta postelja je prekratka ali Samo fragmenti* Nine Mitrović (2007), ki je na festivalu hrvaške drame *Marulićevi dnevi (Marulićevi dni)* leta 2007 prejela štiri nagrade, je odigral zabavljivega in sarkastičnega umirajočega **Toma**.¹⁶ Kot **Semjon Semjonovič Dvopičje** v *Letoviščarjih* Maksima Gorkega (2008) je oblikoval v osamljenost pogrezajočega se človeka, ki je v svojem hlastanju po človeški toplini žalostno smešen. V uprizoritvi *Skrivni strahovi na javnih*

¹⁰ »Na novo smo postavljeni pred osnovno vprašanje smisla in gledamo svoj lastni življenjski film preko opna tragične vizije. V to nas napotuje tudi vrhunska interpretacija igralcev, ki je zgoščena v Beckettovo filozofijo še bolj radikalno in brezkompromisno. /.../ Sicer pa so bili deleži Iztoka Mlakarja, Radoša Bolčine, Primoža Pirnata in Iva Barišiča izraziti, njihova individualnost, avtohtono oblikovanje Vladimirja, Estragona, Pozza in Luckyja izjemno prepričljivo in do potankosti izoblikovano v igralski artizem. Zasuk v godotovski tipičnost je bil očiten in zaradi tega izzivalen, izzivalen do človekovih lagodnih leg in njegovega sprejemanja življenja.« Marij Čuk, *Primorski dnevnik*.

¹¹ Kritičnik navede, da je treba izpostaviti tri igralce, in nadaljuje: »Najprej Iva Barišiča, ki je nizu velikih vlog iz svetovne modernistične (anti)dramatike zdaj dodal samosvojega starčevsko zrelega in jasnovidnega popotnika in brezdomca Petra. Dete in žrtev, manipulatorja in manipuliranca univerzalnega šentflorjanstva, ki si na koncu v paru z najbližjo osebo (Jacinto v žensko zreli in pragmatično prilagodljivi podobi Helene Peršuh) izbere kot poslednjo možnost – beg v smrt« Slavko Pezdir, *Delo*.

¹² »Kot najvišja avtoriteta v družini je v podobi Mirkovega deda kot slokega in mrliško brezčutnega mafijkega voditelja z leseno nogo, s katero je bravurozno vstopal in izstopal skozi odprto streho družinskega spačka, ponovno očaral Ivo Barišič.« Slavko Pezdir, *Delo*.

¹³ »Tudi tokrat oder imenično obvladuje Ivo Barišič, ki kot Tartaglia, poženščen, smešno čustveni in patetično vzvišeni kralj pravljicega kraljestva Vrhodol spomni na vlogo gospe Smith, ki jo je nepozabno odigral v *Plešasti pevki*.« Andraž Gombač, *Primorske novice*.

¹⁴ »Tu je še beli zajec, preskakovalec časovnih dimenzij, ki ga je igralec Ivo Barišič postavil z veliko mero duhovitosti in ironije.« Lea Širok, *Radio Koper - Primorski dnevnik*.

»Pod giljotino minljivosti prestrašenega Belizajca je kot svojevrstnega žalostnega klovna upodobil Ivo Barišič /.../.« Slavko Pezdir, *Delo*.

¹⁵ »Novogoriški Doktor Faust, ki ga z izjemno širokim registrom najrazličnejših subtilnih stanj med zavednim in nezavednim uspel ujeti Ivo Barišič, nevrotično nebogljen v človeški cepetavosti in ihtavem zaletavanju v vrata želja, hoče nespoznano, dokončno moč.« Lea Širok, *Radio Slovenija*.

»V zahtevni nosilni vlogi klovnovsko radoživega in človeško ranljivega in nebogljenega ter predvsem z večno negotovostjo, nezadoščenostjo in notranjim nemirrom zaznamovanega Fausta je Ivo Barišič očarljivo povezal zgodovinski literarni mit s postbeckettovski in postionescovski izkušnjo evropskega slehernika pod izpraznjenim nebom.« Slavko Pezdir, *Delo*.

¹⁶ »Spotovsko strukturirana uprizoritev je kljub temačni vsebini in zahtevni formi drame gledljiva in komunikativna, saj ujame korak s črno zasoljenim humorjem predloge in hkrati poudari njeno vitalistično zastavljeno sporočilo. Medtem ko je za prvo najzaslužnejši Ivo Barišič, ki z zavirljivo kondicijo in disciplino odigrava zabavljivega in sarkastičnega, vendar mestoma presunljivo mehkega in nežnega Toma /.../.« Petra Pogorevc, *Sodobnost*.

»Toma odigra Ivo Barišič; pri tem se telesno, z upognjeno malo zgleduje pri svoji vlogi senilneža iz *Kobilic*, le da je zdaj bistveno manj načet in predvsem nabrit, tudi zlehten, nekajkrat tudi ves besen, ko plane ven potlačevano, pa prestrašen pred zadnjo skrivnostjo in takrat najbolj nežen, sentimentalni – ves čas pa je pred nami natančno in premišljeno izrisana figura simpatičnega, tudi izmodrenega in malo prefriganega, kolikor mu moči dopuščajo, živahnega starčka.« Matej Bogataj, *Delo*.

krajih Alana Ayckbourn (2008) je nastopil kot na videz racionalen, v resnici pa otožen, ranljivo krhek **natakar Ambrose**. V Pirandellovi igri *Kaj je resnica?* (2009) je bil eleganten in govorno spreten **Lamberto Laudisi**, brezskrupulozen **Barry** v *sKurtu* Dimitrija Vojnova (2011), **Stari Simon Gregorčič** v avtorskem projektu Nede Bric *Kdor sam do večera potuje skoz svet* (*Simon Gregorčič*) (2011), **Karp** v *Gozdu* Aleksandra N. Ostrovskega (2013), vidnejši vlogi je odigral kot **Flavij** v *Timonu Atenskem* Williama Shakespeara (2013) in kot eden od nastopajočih v avtorskem projektu Jana Cvitkoviča *Otroci Adama in Eve* (2015). Nazadnje je v novogoriškem gledališču nastopil kot **Av gust** v tragikomični pravljici *Ondina* Jeana Giraudoux (2016).

Ivo Barišič je ob vlogah v SNG Nova Gorica nastopal tudi v Slovenskem stalnem gledališču Trst, med drugim kot **Justin** v Cankarjevem *Jakobu Rudi* (1990), **Starka** in **Oče Jelpidij** v Erdmanovem *Samomorilcu* (2007), **Gospod Purgon** v Molièrovem *Namišljenem bolniku* (2008), **Jegor** v Tolstojevi *Kreutzerjevi sonati* (2009) ter v koprodukcijah kot **Teiresias** v Evripidovih *Bakhantkah* (2006, SNG Nova Gorica in SSG Trst), **kralj Ninosa** in **vojskovodja Friks** v Enzensbergerjevi pravljici *Hči zraka* (2008, SSG Trst in festivali *Mittelfest* iz Čedad, *Primorski poletni festival*, *Teatri a teatro* iz Trsta), dokumentaristično zasnovan **Ado** v predstavi *Eda, zgodba bratov Rusjan* Nede Bric (2009, SNG Nova Gorica in Slovensko mladinsko gledališče), enigmatičen **Videc** v avtorskem projektu *Pot v Jajce* (2009, SNG Nova Gorica in SNG Drama Ljubljana),¹⁷ **Finančnik** in **Bog** v komedijski uspešnici *Sljehernik* Iztoka Mlakarja (2011, SNG Nova Gorica in Gledališče Koper), **kočijažek Alfredo Amoroso** v igri *Filumena Marturano* Eduarda De Filippa (2012, SNG Nova Gorica in Gledališče Koper).

Posebno mesto v gledališkem ustvarjanju Iva Barišiča zavzema dramatika absurda, v kateri je ustvaril antologijske figure, kot so **Drugi nosač** v Ionescovem *Najemniku* (1973), **Gospa Smith** v Ionescovi *Plešasti pevki* (1995),¹⁸ **Hamm** v Beckettovem *Koncu igre* (1999),¹⁹ **Kralj Béranger I.** v Ionescovi igri *Kralj umira* (2001) in **Lucky** v Beckettovem *Čakajoč Godota* (2003).

Ob številnih nosilnih vlogah ostaja v spominu tudi po domišljenih miniaturah, kot so npr. **Norec Karl** v Büchnerjevem *Woyzecku* (1998), **Stari gospod** v Koltèsovem *Robertu Zuccu*

¹⁷ »/.../ na Pot iz tesnega roškega bunkerja po *antičnih tragičnih pokrajinah* vojnih pogorišč vse do Jajca je delegate /.../ vodil *večnostno neobčutljivi Videc* (Ivo Barišič), ki je z zagrobno distanco ubesedit vso grozovitost vojnega in mednacionalnega nasilja /.../.« Slavko Pezdir, *Delo*.

¹⁸ »Igralci predstavljajo svoje figure zanesljivo in presenetljivo, zlasti moški svoje ženske, vsi po vrsti s kapricioznostjo avtentičnih travestitov, z nekaj ironije na spolni rovaš in veselo razuzdanostjo (ter seveda z učinkovito pomočjo Alana Hranitelja, kostumografa): Ivo Barišič go. Smith, vitko, že malo osivelo, afektirano damo, ki v tesnem belem kostumu in z nakupovalno vrečko v rokah nenehoma drobenclja na visokih petah in izgovarja svoje absurde povedi z nenadkriljivo fino feminilno eleganco.« Andrej Inkret, *Delo*.

¹⁹ »Naj zapišem takoj na začetku: to je dobro narejena, to je velika predstava. Režiser, tudi scenograf in kostumograf Vito Taufer, dramaturginja Marinka Poštrak in igralci Ivo Barišič, Radoš Bolčina, Baraba Babič in Boris Mihalj so izredno precizno, nazorno in sugestivno utelesili duha te skrajno radikalne, mračne in surove, vendar tudi neubranljivo komične Beckettove drame. /.../ To igro /.../ speljejo novogoriški igralci kratko in malo briljantno dosledno od začetka do konca. /.../ Ivo Barišič kot Hamm, hromec-slepec, edini povsem stvaren, s polcilindrom nad praznimi očmi, z brezhibno elegantno obleko in gosposko gestikulacijo – ravno tako do zadnje podrobnosti preiščena, mojstrsko sestavljena figura katastrofičnega človeka.« Andrej Inkret, *Delo*.

(2000),²⁰ puščavnik **Francisco** v Molièrovem *Don Juanu* (2003), **G. Jovič** v igri Biljane Srbljanović *Kobilice ali Moj oče igra loto* (2006),²¹ **Mile iz protokola** v Nušičevi komediji *Gospa ministrica* (2008).²²

Najznačilnejša poteza v ustvarjalnosti Iva Barišiča sta njegova predanost in odprtost – kot igralec vseskozi posodablja svoj način igre in ohranja radovednost za nov, drugačen gledališki in filmski jezik, zato z njim radi sodelujejo tako izkušeni, uveljavljeni režiserji kot tudi ustvarjalci najmlajše generacije in tisti, ki odstopajo od ustaljenih teatrskih in filmskih praks.

Igral je v slovenskih filmih in televizijskih produkcijah:

Poslednja postaja (r. Jože Babič, 1971), *Bele trave* (r. Boštjan Hladnik, 1976), *Odrava zelenega zmaja* (r. Staš Potočnik, 1976), *Idealist* (r. Igor Pretnar, 1976), *To so gadi* (r. Jože Bevc, 1977), *Nasvidenje v naslednji vojni* (r. Živojin Pavlovič, 1980), *Razseljena oseba* (r. Marjan Ciglič, 1982), *Ljubezen* (r. Rajko Ranfl, 1984), *Doktor* (r. Vojko Duletič, 1985), *Heretik* (r. Andrej Stojan, 1986), *Patriot* (r. Tugo Štiglic, 1998), *Naša mala klinika* (r. Branko Đurić, 2004), *Vampir z Gorjancev* (r. Vinci Vogue Anžlovar, 2008), *E-pigs* (r. Petar Pašić, 2009), *Vandima* (r. Jasna Hribernik, 2012), *Srečen za umret* (r. Matevž Luzar, 2012), *Zoran, moj nečak idiot* (r. Matteo Oleotto, 2013), *Svetlo črna* (r. Rene Maurin, 2014), *Psi brezčasja* (r. Matej Nahtigal, 2015), *Jašek* (r. Urban Zorko, 2015), *Ljubezen na koncu sveta* (r. Jan Cvitkovič, 2015), *Ribolov* (r. Jan Cvitkovič, 2016), *Komedija solz* (r. Marko Sosič, 2016), *Korporacija* (r. Matej Nahtigal, 2019) in *Zgodbe iz kostanjevih gozdov* (r. Gregor Božič, 2019), *Vesolje med nami* (r. Rahela Jagrič Pirc, 2021).

Nagrade in priznanja

Borštnikova diploma in nagrada RTV Ljubljana za mladega igralca za vlogo Mortimerja v uprizoritvi *Arzenik in stare čipke*, *Borštnikovo srečanje*, Maribor 1975

bronasta vrtnica za vlogo **Sganarela** v uprizoritvi *Don Juan*, 11. *Goriško srečanje malih odrov*, Nova Gorica 1982

nagrada Sklada Staneta Severja za vlogi **Harlekina** v uprizoritvi *Zmagoslavje ljubezni* in **Mitcha** v uprizoritvi *Tramvaj Poželenje*, 1992

priznanje Združenja dramskih umetnikov Slovenije za **Clouta** v uprizoritvi *Ljubezen dobrega moža*, **Gospo Smith** v uprizoritvi *Plešasta pevka* in **Petra Morronskega** v uprizoritvi *Zaton sonca in slave*, 1996

diploma Mestne občine Nova Gorica za tri desetletja dela v PDG, 1999

²⁰ »Šugman je nesporni nosilec te pomembne uprizoritve, ki si jo bomo zapomnili po številnih nadvse sugestivnih prizorih. Med njimi omenimo vsaj /.../ srečanje s Starim gospodom (Ivo Barišič), nad katerim kot ostro rezilo giljotine niha rob ene od kovinskih plah /.../.« Petra Pogorevc, *Dnevnik*.

²¹ »In strašansko star je tudi njun oče, ki ga Ivo Barišič interpretira kot nekakšnega sorodnika Luckyja iz igre *Čakajoč Godota*. Iz obeh vlog je Barišič namreč povsem izčrpal življenje in ustvaril kreaturi, ki na tem svetu obstajata le še fizično. A čeprav je starec, ki se ga bratec in sestra znebita tako, da ga preprosto odložita nekje ob cesti, vseskozi pogreznjen v molk, njegov otrpli pogled govori glasneje kot tisoč besed.« Andraž Gombač, *Primorske novice*.

²² »Koprodukcijaska predstava je za novogoriški in koprski ansambel vsekakor velik projekt. Tudi zato ker so na odru igralci vseh generacij. In tudi zato ker dolžina, širina in pestrost teksta omogočajo takšne drobne igralske užitke, kot je Mile iz protokola Iva Barišiča.« Vesna Humar, *Primorske novice*.

nagrada *Žlahtni komedijant* skupini rokodelcev (skupaj s soigralci) v uprizoritvi *Sen kresne noči, Dnevi komedije*, Celje 2003

primorska gledališka nagrada *Tantadruj* za igralski dosežek za vloge **Barryja** v *sKurtu* Dmitrija Vojnova, **Finančnika** in **Boga** v *Sljehrniku* Iztoka Mlakarja in **Simona Gregorčiča** v *Kdor sam do večera potuje skozi svet*, Nova Gorica, 2012

odličje *Marija Vera*, priznanje *Združenja dramskih umetnikov Slovenije* za življenjsko delo, 2013

nagrada *Vesna* za vlogo **Viktorja** v filmu *Ljubezen na koncu sveta*, 2015

nagrada Društva slovenskih avdiovizualnih igralcev *Ita Rina* za življenjsko delo, 2021 (prvi dobitnik te nagrade)

primorska gledališka nagrada *Tantadruj* za življenjsko delo, 2021

Vloge

Novi slovenski biografski leksikon. <https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi1017040/>

Seznam vlog v SNG Nova Gorica. [https://www.sng-](https://www.sng-ng.si/repertoar/arhiv/igralci/2005040710453048/)

[ng.si/repertoar/arhiv/igralci/2005040710453048/](https://www.sng-ng.si/repertoar/arhiv/igralci/2005040710453048/)

Baza slovenskega filma. <https://bsf.si/sl/ime/ivo-barisic/>

(Pridobljeno: 25. 3. 2022.)

Utemeljitev je za Društvo gledaliških kritikov in teatrologov Slovenije pripravila mag. Tea Rogelj.